

A Fővárosi Ítéltábla a Hevesi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a jogi képviselő nélkül eljáró I. rendű, a dr. Kürtösi és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt II. rendű és a személyesen eljáró III. rendű alperesek ellen vállalkozási díj megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2012. január 11. napján kelt 14.P.23.297/2011/5. számú részítése ellen a II. rendű alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a II. rendű alperest marasztaló rendelkezését megváltoztatja, és a vele szemben előterjesztett keresetet elutasítja, a II. rendű alperest illetékfizetésre kötelező és az egyetemleges marasztalásra vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 1.091.800,- (Egymillió-kilencvenegyezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illetékből és 341.190,- (Háromszáznegyvenegyezer-egyszázkilencven) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság részítéletében megállapított tényállás szerint a felperes és a perben nem álló G. Vendéglátó Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság között 2007. január 29. napján kelt vállalkozási szerződésben az I. és a II. rendű alperesek egyetemlegesen készfizető kezességet vállaltak a G. Kft. vállalkozói díj tartozásának megfizetéséért. A felperes a vállalkozási munkákat elvégezte, az átadás-átvételi eljárásra 2007. június 6. napján került sor, melyről jegyzőkönyvet vettek fel. Ebben a G. Kft. feljogosította a felperest a számlák kiállítására. A vállalkozási díj fizetési kötelezettségének csak részben tett eleget, 13.647.610,- Ft vállalkozási díj tartozása fennmaradt. A vállalkozási szerződésben a felek a késedelmes teljesítés esetére 20 %-os mértékű késedelmi kamatot kötöttek ki.

A G. Kft. felszámolási eljárás hatálya alá került, a felszámoló a felperes perbeli vállalkozási szerződéssel kapcsolatos követelését nyilvántartásba vette ugyan, de meg nem térülő behajthatatlan követelésnek nyilvánította, mivel az adós vagyoni helyzete nem biztosít fedezetet a követelés megtérülésére.

A felperes a Pest Megyei Bírósághoz 2011. július 1. napján benyújtott keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. és a II. rendű alpereseket mint készfizető kezeseket a Ptk. 274. § (2) bekezdése alapján egyetemlegesen 13.747.600,- Ft vállalkozási díj és a tőkeösszeg után 2008. január 1. napjától számított évi 20 %-os mértékű késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére. A III. rendű alperest a Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján jogalap nélküli gazdagodás jogcímén kérte marasztalni.

Előadta, hogy a G. Kft.-vel szemben a tartozására tekintettel 2008. május 6. napján felszámolási eljárást kezdeményezett, mellyel párhuzamosan 2009. augusztus 31. napjáig más hitelezők is kezdeményezték a felszámolási eljárást a céggel szemben. A felszámolást a Fővárosi Bíróság 2010. június 24-i kezdő időponttal elrendelte, ez a közzététel időpontja. A keresetleveléhez F/12. szám alatt csatolta a G. Kft. felszámolójának a 2011. április 20. napján kelt nyilatkozatát, amely szerint a felszámolás jelenlegi állása szerint az adós vagyoni helyzete nem biztosít fedezetet a felperes követelésének megtérülésére, ezért a módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 46. § (8) bekezdésére hivatkozással a felperes által bejelentett 13.641.039,- Ft összegű hitelezői igényt - a felperes kérelmére - meg nem térülő, behajthatatlan követelésnek nyilvánította.

A felperes a per során úgy nyilatkozott, hogy a III. rendű alperessel szemben a keresetét módosítani kívánja.

Az alperesek az elsőfokú eljárásban ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

Az elsőfokú bíróság a 2012. január 11. napján kelt 14.P.23.297/2011/5. számú részítéletében kötelezte az I. és a II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül egyetemlegesen a felperesnek 13.647.610,- Ft tőkét, ennek a tőkeösszegnek 2008. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 20 %-os késedelmi kamatát, továbbá 682.380,- Ft + áfa ügyvédi munkadíjat. Kötelezte az I. és a II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg az államnak külön felhívásra 818.856,- Ft feljegyzett illetéket.

Döntését azzal indokolta, hogy a keresetlevél mellékleteként becsatolt vállalkozási szerződés tanúsítja a felperes és a G. Kft. közötti jogviszony létrejöttét, a kikötött vállalkozási díj összegét és a szerződés 6. pontja alapján megállapítható, hogy az I. és a II. rendű alperesek a megrendelőt terhelő kötelezettség megfizetéséért egyetemlegesen készfizető kezesi felelősséget vállaltak. A felperes által csatolt okiratok tanúsítják, hogy a felperes a munkálatokat 2007. június 6-ra elvégezte. A megrendelő a munka mennyiségét, minőségét ellenőrizte, azt kifogás nélkül átvette és feljogosította a felperest a számlák benyújtására, melyeket csak részben egyenlített ki.

Az F/12. alatti melléklet igazolja, hogy a G. Kft. felszámolási eljárás hatálya alá került, és a felszámoló a felperesnek a perbeli vállalkozási szerződéssel kapcsolatos követelését nyilvántartásba vette ugyan, de meg nem térülő behajthatatlan követelésnek nyilvánította tekintettel arra, hogy a G. Kft. mint adós vagyoni helyzete nem biztosít fedezetet a követelés megtérülésére. A Pp. 206. § (2) bekezdése alapján azt a körülményt, hogy az I. és a II. rendű alperesek

szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg és írásban sem terjesztettek elő érdemi ellenkérelmet, úgy értékelte a bíróság, hogy a felperes keresetét az előadott tények, az összecszerűség és a becsatolt bizonyítékok, valamint jogcím tekintetében nem vitatják. Erre tekintettel a vállalkozási szerződés 6. pontja és a Ptk. 274. § (2) bekezdés a) pontja alapján a felperes keresetének megfelelően egyetemleges készfizető kezességi kötelezettségük alapján marasztalta az alpereseket. A késedelmi kamatfizetési kötelezettség a Ptk. 301. § (1) bekezdése és 301/A. § rendelkezésein alapul, annak mértékét a felperes által becsatolt számlák bizonyítják. A pereszes alpereseket kötelezte a perköltség megfizetésére.

A részítélet ellen a II. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon a Legfelsőbb Bíróság 1/2010. (VII.30.) Polgári jogegységi határozatának (PJE) rendelkezéseivel ellentétben döntött a II. rendű alperes marasztalásáról.

Figyelemmel arra, hogy a G. Kft. felszámolási közleménye 2010. június 24. napján jelent meg, a hitelezői igénybejelentés 40 napos határideje 2010. augusztus 3. napján, 180 napos jogvesztő határideje pedig 2010. december 21. napján járt le a Cstv. 37. § (1) bekezdése alapján. A felperes a keresetét 2011. július 1. napján nyújtotta be, követelését készfizető kezességvállalásra alapítva. A G. Kft. „fa” felszámolója által adott tájékoztatás szerint a felperes sem a 40 napos, sem a jogvesztő 180 napos határidőben hitelezőként a felszámolási eljárásba nem jelentkezett be, őt nem vették hitelezőként nyilvántartásba. Erre tekintettel követelése a G. Kft. „fa”-val szemben a jogvesztő határidő lejárta miatt megszűnt, így a II. rendű alperes készfizető kezességvállalása is mint járulékos jellegű jogviszony ugyancsak elenyészett. A felperes 2011. július 1-jei perindításának időpontjában már nem érvényesíthette volna a követelését peres úton a II. rendű alperessel szemben. Tévesen rögzítette a részítéletében az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a követelését bejelentette, hiszen erre vonatkozó okirati bizonyítékot nem csatolt.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a II. rendű alperes másodfokú költségekben marasztalását kérte.

Érdemben arra hivatkozott, hogy a felszámolási eljárás megindítására 2009. augusztus 31. napján került sor, ezért a felszámolási eljárásban alkalmazandó Cstv. 37. § (1) bekezdése értelmében a hitelezői igények bejelentésére 40 napon túl, de egy éven belül volt lehetőség. A 180 napos jogvesztő határidőt a 2009. évi LI. törvény 22. § (1) bekezdése léptette hatályba, 2009. szeptember 1. napjával és a rendelkezéseit csak az ezt követően kezdeményezett felszámolási eljárásokra kell alkalmazni.

Megállapítható, hogy a felperes 2011. április 5. napján, az egy éves határidőn belül bejelentette a hitelezői igényét a felszámolónál és kérte, hogy amennyiben annak kielégítésére várhatóan nincs fedezet, úgy a Cstv. 46. § (8) bekezdésében foglalt nyilatkozatot adja ki. Ezt egyébként alátámasztja a keresetlevélhez F/12. szám alatt

csatolt okirat is, amely tartalmazza, hogy a felperes által bejelentett hitelezői igény alapján történt a felszámoló nyilatkozatának kiadása.

Hivatkozott továbbá a BDT 2004/1049. szám alatt közzétett döntésben írtakra, amely szerint a követelésnek a felszámolási eljárás során történő bejelentése nem jelenti azt, hogy a jogosult a felszámolási eljárásban hitelezőként köteles részt venni. Nem kényszeríthető ugyanis a hitelező arra, hogy a megtérülés esélye nélkül a nyilvántartásba vételi díj befizetésével hitelezői pozícióba kerüljön. Ennek ellenére azonban a felperes - a fellebbezési ellenkérelemhez csatolt átutalási bizonylat tanúsága szerint - a Cstv. 46. § (7) bekezdésében meghatározott 100.000,- Ft összegű regisztrációs díjat megfizette. Hivatkozott emellett a következő bírői gyakorlatra, amely szerint a hitelezői igény bejelentéséhez kapcsolódó regisztrációs díj befizetésének késedelméhez a Cstv. nem fűz olyan jogkövetkezményt, hogy az egyébként határidőben bejelentett követelést határidőn túl érkezettként kellene nyilvántartásba venni (BH 2001/240.).

A hivatkozott PJE szerint a már teljesítési késedelemben lévő készfizető kezes nem hivatkozhat sikerrel arra, hogy a jogosult a követelését nem érvényesítette a főkötelezett elleni felszámolási eljárásban és ezért a főkötelezettel szemben jogvesztés következett be.

A felperes az I. és a II. rendű alpereseket mint készfizető kezeseket a keresetlevélhez F/16. és F/17. alatt csatolt felszólító levelek tanúsága szerint a főkötelezettel szembeni egy éves jogvesztő igényérvényesítési határidőt megelőzően, 2011. június 6. napján kelt és a II. rendű alperes által 2011. június 13. napján átvett levelével felszólította. A felperes eleget tett a készfizető kezesi szerződésből eredő, a felperest terhelő azon gondossági kötelemnek, hogy a teljesítő készfizető kezesek megtérítési igényt érvényesíthessenek a főkötelezettel szemben, hiszen a felszámolási eljárásban akár jogutódként, akár saját jogon a hitelezői igényüket bejelenthetnék volna. A bíróság időközben 2012. június 1. napján meghozott 11.Fpk.01-09-006641/33. számú végzésével 2012. július 4. napján közzétette, hogy a főkötelezett elleni felszámolási eljárást a Cstv. 63/B. §-a szerinti egyszerűsített módon a 2012. május 12. napján jogerőre emelkedett végzésével befejezte, vagyis a főkötelezett vagyona a várható felszámolási eljárási költségek fedezetére sem volt elegendő. A főkötelezettet a cégjegyzékből 2012. július 6. napjával törölték. A felperesnek ekként a készfizető kezesek regresszigényének megghiúsulásában nem volt szerepe, hiszen a felperes követeléséért elsődlegesen helytálló készfizető kezesek megtérítési igényének kielégítésére a főkötelezettel szemben indult felszámolási eljárásban nem lett volna fedezet, illetve a megtérítési igény eredményes érvényesíthetősége nem amiatt hiúsult meg, mert a felperes nem érvényesítette határidőn belül az igényét a felszámolási eljárásban.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ehhez képest nem vizsgálta az I. rendű alperest marasztaló rendelkezést. Az egységes bírői gyakorlat szerint az egyetemleges marasztalás nem hoz létre szükségképpen egységes pertársaságot, csak ha a Pp. 51. § a) pontja szerinti feltételek egyébként fennállnak. A Pp. 51. § a) pontja szerint egységes (kényszerű) pertársaság akkor jön létre, ha a per tárgya olyan közös jog, illetőleg olyan közös kötelezettség, amely csak egységesen

dönthető el, vagy, ha a perben hozott döntés a pertársakra, a perben való részvétel nélkül is kiterjedne.

A készfizető kezes az adós perben állása nélkül is perelhető, közöttük nincs egységes pertársaság, ugyanígy a jogosult diszkrecionális joga, hogy eldöntse, hogy valamennyi, vagy csak egy, vagy egyes készfizető kezeset perli-e. Egységes pertársaság hiányában a Pp. 53. § (1) bekezdése értelmében a II. rendű alperes fellebbezése nem hatott ki az I. rendű alperesre, ezért vele szemben az elsőfokú részítelek fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de a másodfokú eljárás eredményéhez képest megalapozatlanul marasztalta a II. rendű alperest, ugyanakkor nem sértett eljárási szabályt azáltal, hogy nem vizsgálta hivatalból a főkötelezettel szemben bekövetkezett jogvesztést. A fellebbezésben hivatkozott PJE értelmében ugyanis a jogvesztést főszabályként hivatalból kell figyelembe venni, mivel azonban a jogvesztés a főkötelezettel szemben (tehát a jogosult és a főkötelezett közötti másik jogviszonyban) következik be, a készfizető kezes elleni perben a jogvesztést a bíróság nem hivatalból vizsgálja, csak akkor, ha arra a kezesek a Ptk. 373. § (1) bekezdése alapján kifogásként hivatkoznak.

A II. rendű alperes az elsőfokú eljárásban ellenkérelmet nem nyújtott be, a tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, a PJE-re alapított védekezését csak a fellebbezésében terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság az első tárgyaláson meghozta a részíteleket, így a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, külön végzést e tárgyban nem hozott. A Pp. 235. § (1) bekezdésének korlátai ezért jelen esetben nem voltak irányadók, a másodfokú bíróságnak érdemben kellett vizsgálnia a fellebbezésben hivatkozott új tényeket, a Ptk. 273. § (1) bekezdés szerinti kifogást.

A fellebbezésben foglaltak alapján abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a keresetindításkor bekövetkezett-e a főkötelezettel szembeni jogvesztés.

A jogegységi határozat értelmében ugyanis csak a főkötelezettel szemben bekövetkező jogvesztést megelőzően indított perben nem hivatkozhat a készfizető kezes a készfizető kezesség jogi jellegével ellentétes kifogásokra. Így nem hivatkozhat a főkötelezettel szemben annak folytán bekövetkezett jogvesztésre, hogy a jogosult a követelését a főkötelezettel szemben indult felszámolási eljárásban határidőn belül nem érvényesítette. A felszámolási eljárásban bekövetkező jogvesztés az ellene az ezt megelőzően megindított perben a készfizető kezes a teljesítés alól nem mentesíti, mert a jogvesztést saját szerződésszerű magatartásával (a jogosult követelésének teljesítésével) elháríthatta volna.

Helytállóan hivatkozott arra a fellebbezési ellenkérelmében a felperes, hogy jelen ügyben a 2009. évi LI. törvénnyel bevezetett módosítást megelőző Cstv. 37. § (1)

bekezdését kell alkalmazni, amely szerint a jogvesztő határidő nem 180 nap, hanem egy év volt.

A felszámolás 2010. június 24-i közzétételétől számítva a 2011. július 1. napján előterjesztett kereset a jogvesztő határidő elteltét követően történt, mivel a felperest a főadóssal szemben folyamatban volt felszámolási eljárásban nem vették hitelezőként nyilvántartásba.

A felszámoló F/12. alatti nyilatkozatából tényként állapítható meg, hogy a perbeli hitelezői igényét a felperes 2011. április 5. napján a felszámolónak bejelentette, azonban - kérelmére - a felszámoló a Cstv. 46. § (8) bekezdése szerinti behajthatatlansági nyilatkozatot állította ki. A Cstv. 46. § (8) bekezdése úgy rendelkezik, ha a bejelentett követelést a felszámoló elismeri - de a jogosult nem kívánja a (7) bekezdésben foglalt összeget az elkülönített számlára befizetni -, a jogosult kérésére a felszámoló az elismert követelésről 2.000,- Ft nettó, összegű költségtérítés megfizetése ellenében köteles haladéktalanul kiadni a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 3. § (4) bekezdés 10. pont c) alpontja szerinti, a követelés behajthatatlanságára vonatkozó igazolást, feltéve, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően a bejelentett követelést nem engedményezték és a jogosult igényének kielégítésére várhatóan nincs fedezet.

Amennyiben a jogosult a behajthatatlansági nyilatkozat kiállítását kéri, nem válik hitelezővé, mert annak a Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerinti egyik feltétele, hogy a követelést a felszámoló nyilvántartásba vegye, mely utóbbinak szintén feltétele a regisztrációs díj befizetése (Ctv. 46. § (7) bekezdés).

A felperes által hivatkozott 2004-ben közzétett BDT-hez fűzött, a Szegedi Ítélőtábla Polgári Kollégiuma tanácselnöki értekezletének álláspontjával szemben a Legfelsőbb Bíróság egy 2010-ben hozott döntésében érdemben egyetértett a Debreceni Ítélőtábla ítéletében foglaltakkal, melyben kimondta, hogy a főkötelezettel szemben bekövetkezett jogvesztés kihat a készfizető kezesre, ezért, ha a jogosult nem jelenti be hitelezői igényét a jogvesztő határidőn belül a felszámolási eljárásban, vagy ha kérelmére behajthatatlansági nyilatkozat kiadására kerül sor, igényét a készfizető kezessel szemben nem érvényesítheti (Debreceni Ítélőtábla Gf.III.30.130/2010/5.). Ezt a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati döntésében annyiban pontosította, hogy a hitelező részére a felszámoló által kiadott behajthatatlansági nyilatkozat nem eredményezi a hitelezői igény jogvesztését, ha annak kiadásakor az igény felszámoló általi nyilvántartásba vételére nyitva álló határidő még nem telt el, az adós tartozásáért készfizető kezességet vállaló féllel szemben - a főkötelezettel szembeni igény jogvesztése hiányában - a hitelezői igény perben érvényesíthető (Legfelsőbb Bíróság Gfv.X.30.347/2010/5.). Az alapul szolgáló esetben azonban a jogosult a keresetet a jogvesztő határidőn belül benyújtotta.

A Fővárosi Ítélőtáblának - osztva a Legfelsőbb Bíróság fenti álláspontját - ezért az utóbb igazoltan befizetett regisztrációs díj alapján elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy az egy éven belül megtett igénybejelentés alapján a felszámoló utólag nyilvántartásba vette-e a felperes hitelezői igényét, mely a jogvesztést

megakadályozná. A felperes azonban maga nyilatkozta, hogy erre nem került sor, és ezt igazolja az általa a másodfokú eljárásban 5/F/1. alatt csatolt okirat is.

A másodfokú bíróság nem tudta elfogadni a felperes arra vonatkozó érvelését, hogy a II. rendű alperest még a jogvesztő határidő eltelte előtt igazoltan felszólította a fizetésre, ezért az igényérvényesítéssel nem késett el.

Tény, hogy a felszólítást a fénymásolatban csatolt tértivevény tanúsága szerint a II. rendű alperes 2011. június 13. napján átvette. Abban öt napos határidővel hívta fel a felperes a II. rendű alperest teljesítésre. A felszólítással, illetve az abban meghatározott határidő elteltével a Ptk. 298. § b) pontja alapján a felperes a készfizető kezest késedelembe ejtette, azonban a vele szembeni igény érvényesítésre, a per megindítására már a jogvesztést követően került sor. A II. rendű alperes is ezt hangsúlyozta a fellebbezésében és a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Polgári jogegységi határozat nem értelmezhető olyan kiterjesztő módon, hogy nem csak a jogvesztést megelőző perindításnak, hanem a pert megelőző felszólításnak is az lenne a következménye, hogy a jogvesztésre az utóbb indított perben a készfizető kezes már nem hivatkozhatna. Amikor ugyanis önkéntes teljesítés hiányában vele szemben a felperes az igényét a perben érvényesítette, a jogvesztés a főkötelezettel szemben bekövetkezett.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította. Jelen döntés következtében a marasztalás kizárólag az I. rendű alperesre vonatkozik, ezért értelemszerűen mellőzni kellett az elsőfokú ítéletből az egyetemlegességre vonatkozó, illetőleg a II. rendű alperest illeték megfizetésére kötelező rendelkezéseket.

A másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a fellebbezési eljárási illetékből és az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére a II. rendű alperes javára. Az ügyvédi munkadíj megállapítását a II. rendű alperes jogi képviselője a másodfokú eljárásban csatolt megbízási szerződés alapján kérte megállapítani a pertárgyérték 5 %-a + áfa összegben. A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése értelmében az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével, vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles.

A másodfokú bíróság - egyetértve a felperessel - az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött 5 %-os munkadíjat eltúlzottnak tekintette, figyelemmel arra, hogy a per tárgyát kizárólag egy jogkérdés eldöntése képezte, a másodfokú bíróság egy tárgyalást tartott és a II. rendű alperes jogi képviselője az eljárásban egy beadványt, a fellebbezést terjesztette elő két oldal terjedelemben. Az ügyvédi munkával arányban álló munkadíjat a másodfokú bíróság mérlegeléssel, a rendelkező részben írtak szerint határozta meg.

Budapest, 2012. év október hó 18. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes sk.
sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő